

Eliška Kulíšková, 7. třída

Horák never

Horáka jsem nesnášela už od malička. Přesněji – od toho osudného dne, kdy mojí nejoblíbenější Bárbíně urval hlavu. To se stalo ve školce. A já od té chvíle věděla, že ho budu nenávidět. Jediné, na co jsem v té chvíli myslela bylo, že ho už nechci nikdy vidět. Jenže, co se nestalo. Přišel první školní den a já se do školy hrozně těšila.

Vůbec jsem nechápala, když jsem uviděla ve třídě prvňáků Tonda Horáka. A to nebylo to nejhorší. Jelikož jsem přišla mezi posledními, jediné volné místo v lavici zbylo právě vedle něj. Musela jsem to vedle něj vydržet až do konce školního roku. Bylo to hrozný. Bohužel se tenhle pitomec nerozhodl náhle odjet ani odstěhovat nebo úplně zmizet z povrchu zemského. Musel zůstat až do 9. třídy. Na konci devítky jsem byla plná nadšení, plánů na prázdniny. Všechno se ale brzy změnilo. Když jsem šla ze školy, Horák si u laviček povídal s kámošema, co budou dělat o prázdninách. Zrovna, když jsem procházela kolem, Horák spustil:“ Já pojedu k moři a pak na dva týdny na tábor HAM“

Cože? To nééé, já na tenhle tábor jezdím už od svých 8 let....a je to jenom můůůůj vysněnej tábor.

V den odjezdu jsem si dala něco jako předsevzetí že si od Horáka tábor za žádnou cenu nenechám zkazit! Cesta na tábořiště byla dost dlouhá, tak jsem aspoň měla čas přemýšlet, jak ho co nejlépe ignorovat. První den nás rozřadili do týmů . Měla jsem takovou radost, když mě zařadili do jiného týmu než Horáka.

Ale ten bezmozek dělal kraviny s jeho ještě stupidnějším kamarádem, což se samozřejmě vedoucím nelíbilo, a tak ho prohodili s mojí kamarádkou Bětkou. Myslela jsem, že vybuchnu vzteky.

A pak se to stalo! Plnili jsme jednu docela zásadní hru a zrovna, když jsme běželi pro fakt důležitou ingredienci, tak jsem zakopla o pitomej šutrák a vyvrtla si kotník.

Nezbylo mi nic jiného, než se od Tondy nechat podpírat a s tou bolavou nohou dovést až do tábora.

Další dny mi nosil jídlo, říkal mi bodový stav našeho týmu a den před odjezdem mi přišel pomoci zabalit všechny věci do kufru . Nebudete tomu věřit, ale měli jsme spolu normální konverzaci, která potom po čase přešla v něco víc.

No a můj příběh bych zakončila tím, že teď se jmenuju Lea Horáková .